

Arrest

nr. 69 314 van 27 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 augustus 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Armeense nationaliteit, dient op 15 december 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Op 22 maart 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 3 augustus 2010 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de in punt 1.2. bedoelde aanvraag ontvankelijk wordt verklaard en wordt verzoeker in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

1.4. Op 17 augustus 2010 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt hiertegen een beroep in.

1.5. Bij arrest nr. 54 182 van 10 januari 2011 bevestigt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2010.

1.6. Op 30 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.2. bedoelde aanvraag ongegrond wordt verklaard.

1.1. Naar aanleiding van het in punt 1.5. vermelde arrest, beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 10 augustus 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten (...)
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 12/01/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie van gebrek aan belang op, daar bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verwerende partij niets anders vermag dan in uitvoering van artikel 75, §2, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij, nu haar asielverzoek werd afgewezen en ze zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten.

2.2. Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van dezelfde wet, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluitend advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij, een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.”

2.3. Uit het voornoemde artikel 52/3, § 1, blijkt dat, indien de vreemdeling aan wie de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend en die onregelmatig in het Rijk verblijft, de minister c.q. staatssecretaris of diens gemachtigde beslist dat hij valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° (of de in artikel 27, § 1, eerste lid en § 3) van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van deze bepaling, beschikt de verwerende partij bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien zij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De verwerende partij moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet zij vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 of 27 van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Zij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

2.4. De omstandigheid dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen die het afleveren verantwoorden van een bevel om het grondgebied te verlaten, laat niet toe te besluiten dat de verwerende partij op grond van deze bepaling, gebonden is tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221). De minister c.q. staatssecretaris of diens gemachtigde moet immers, na de vaststelling te hebben gedaan vervat in het genoemde artikel 52/3 en vooraleer hij het bevel geeft het grondgebied te verlaten, de bewoordingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in ogenschouw nemen. Wat dit betreft, blijkt uit het gebruik van het woord “kan” dat, wanneer een vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen en aldus niet gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk om er zich te vestigen, de minister c.q. staatssecretaris of diens gemachtigde niet gehouden is het bevel te geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Hij beschikt daardoor ter zake over een appreciatiebevoegdheid.

2.5. Uit de samenlezing van beide voornoemde bepalingen, volgt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen enerzijds het voorschrift om, indien beide in het voornoemde artikel 52/3 bepaalde voorwaarden zijn vervuld, op basis van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet, bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11°, van de Vreemdelingenwet en anderzijds de toepassing zelf van de in artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid tot het geven van een bevel het grondgebied voor een bepaalde datum te

verlaten. Zoals hiervoor werd vastgesteld, heeft de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het uitoefenen van deze bevoegdheid, geen gebonden bevoegdheid. Hij kan aldus overwegen om aan de vreemdeling die valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11°, bedoelde gevallen, al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven.

2.6. De verwijzing van de verwerende partij naar artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), doet hieraan geen afbreuk aangezien dit artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Zoals hiervoor gesteld, beschikt de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het toepassen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet over geen enkele appreciatiebevoegdheid om, zodra aan beide daarin vermelde voorwaarden is voldaan, te besluiten dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° bedoelde gevallen. Doch deze laatste bepaling houdt niet de verplichting in een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221).

2.9. De exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang omdat de verwerende partij bij het geven van de bestreden beslissing beschikt over een gebonden bevoegdheid, wordt verworpen.

3. Over de gegrondheid

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de substantiële vormvereisten, van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer en machtsoverschrijding.

Verzoeker betoogt het volgende:

“EERSTE MIDDEL - Schending van de substantiële vormvereisten; - Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer; - Machtsoverschrijding.

5.1.1. *De bestreden beslissing van uitwijzing dient nietig verklaard te worden wegens de afwezigheid van een substantiële vormvereiste. Meer bepaald ontbreekt een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing. De beslissing vermeldt dat deze genomen is door de attaché P.V.B. {...} maar draagt geen originele handtekening. Er figureert enkel een ingescande handtekening op de beslissing.*

5.1.2. *Een handtekening definieert zich als een handgeschreven kenteken met dewelke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont. De handgeschreven handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van de auteur ervan. De handtekening van de opsteller van de administratieve beslissing moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is. Het gaat bijgevolg om een substantiële vormvereiste.*

5.1.3. *De kwestieuze handtekening kan evenmin beschouwd worden als een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten, dat als volgt bepaald Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder: 1 “elektronische handtekening”: gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie. 2i “geavanceerde elektronische handtekening”: elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet: a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden; d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord,” Als elektronische handtekening wordt dus meer bepaald bedoeld de digitale handtekening en andere technische mechanismen die de authenticiteit van gegevens verstuurd via elektronische weg kunnen nagaan. Maar zelfs als zou buiken dat de kwestieuze beslissing via elektronische weg verstuurd werd, dan dient nog waargenomen te worden dat de verzoekende partij geen deel uitmaakt van dit elektronisch verkeer.*

5.1.4. *In casu werd de handtekening gekopieerd door middel van een scanner en uitgeprint. Deze handtekening beantwoordt dus niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening. “La signature dynamique ne doit pas être confondue avec le procédé consistant simplement numériser une signature manuscrite au moyen d'un*

scanner. Ce procédé, qui permet de reproduire l'infini le graphisme d'une signature manuscrite, ne diffère finalement de la reproduction par photographie que par son degré de perfection. Il ne présente aucune garantie quant à l'identité de la personne qui a opéré la reproduction. Le document qui porte une telle signature n'a pas plus de valeur qu'une simple photocopie." (P. Lecocq — B. Vanbrabant, *La preuve du contrat conclu par voie électronique*, Act. Dr. 2002/3, p. 256)

5.1.5. a). De betreffende ingescande handtekening kan in principe door eender wie geplaatst worden;

b). De verzoekende partij maakt geen deel uit van eventueel elektronische verkeer; integendeel, de beslissing werd uitgeprint in de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken en daarna verzonden per aangetekende zending. II Er was dus zelfs nooit elektronisch verkeer Aangezien de beslissing werd uitgeprint en daarna per post verzonden is er geen enkele reden om de beslissing niet eigenhandig te handtekenen. De administratieve beslissing dd. 10/08/2011 is dus behept met een substantiële onregelmatigheid en is dus nietig. "Het manuele karakter is immers een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening, zodat er geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrukken of andere vormen waarbij die handtekening niet met de hond is gemaakt. Dat de afdruk van de ingescande handtekening veeleer met een fotokopie kan worden gelijkgesteld, doch niet als een manuele handtekening en, bij gebrek aan enig bewijs van beveiliging of versleuteling, evenmin als een elektronische handtekening kan worden beschouwd." (zie arrest RvSt, met nr. 193.106, 08/05/2009, 146.718/XIV— 18.430) De bestreden beslissing vertoont derhalve een substantieel vormgebrek."

3.1.2 Voor zover de verzoekende partij de schending aanvoert van "het algemeen beginsel van behoorlijk beheer" acht de Raad het middel onontvankelijk. Er is de Raad geen dergelijk beginsel bekend en de verzoekende partij laat na in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel schendt. Onder "middel" in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618, RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Bijgevolg is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

3.1.3 De verzoekende partij is van mening dat een handgeschreven handtekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing ontbreekt, dat er enkel een ingescande handtekening figureert op de bestreden beslissing, dat een ingescande handtekening in principe door eenieder kan worden geplaatst, dat het niet toelaat na te gaan wie de daadwerkelijke auteur van de beslissing is en welke zijn hoedanigheid is, dat de verzoekende partij geen bestemming is van enig elektronisch verkeer en dat de verzoekende partij zich persoonlijk heeft aangemeld bij de gemeente. De handtekening van de auteur van een administratieve beslissing moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder hetwelk de beslissing onbestaande is. Het gaat volgens de verzoekende partij om een substantiële vormvereiste.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat in de bestreden beslissing onderaan wordt gesteld: "De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. P.V.B. {...} attaché."

De bevoegdheid op zich van attaché P.V.B. wordt niet betwist door de verzoekende partij. Er dient op gewezen te worden dat geen enkele wettelijke bepaling in het algemeen voorschrijft dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Wel dient elk optreden van een overheid zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekennen.

Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentificeert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft. Degene die de manuele handtekening betwist, zal de strafprocedure op grond van valsheid in geschrifte dienen op te starten.

In casu wordt echter niet betwist dat op de bestreden beslissing geen manueel aangebrachte handtekening bevat. Noch de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen noch enige andere bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186 670). Het door de verwerende partij gevoege arrest van de Raad van State nr. 207.655 van 24 september 2010 besluit als volgt:

“(…) Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht stelt dat ingevolge het bepaalde in artikel 4, § 5, van de Wet elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid aan een elektronische handtekening kan worden ontzegd, louter op grond van het feit dat zij in elektronische vorm is gesteld of niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat of niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatieinstantie afgeleverd certificaat of niet met een veilig middel is aangemaakt; dat de algemene stelling van de verzoekende partij dat het niet om een elektronische handtekening zou gaan omdat niet aan de voorwaarden van een geavanceerde elektronische handtekening voldaan zou zijn, dus onjuist is; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens in het bestreden arrest de bewijswaarde van de gescande handtekening van attaché K.V. (...) beoordeelt en besluit dat de uiteenzetting van de verwerende partij, “die erop neerkomt dat het te dezen een elektronische handtekening betreft, waaraan bepaalde waarborgen gekoppeld zijn die net beogen uit te sluiten wat verzoeker opwerpt, namelijk dat een derde toegang zou gehad hebben tot de handtekening van de ambtenaar in kwestie, (...) niet kennelijk onredelijk (is)”; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verder besluit dat de loutere bewering van de verzoekende partijen als zou een derde de handtekening “erop geplakt” hebben, bijgevolg niet opgaat en dat “de bestreden beslissing werd genomen en ondertekend door attaché K.V.”; (...)”

Bijgevolg doet de omstandigheid dat de handtekening van attaché P.V.B. een gescande handgeschreven handtekening betreft geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van de beslissing. De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing getroffen werd door een persoon die daartoe niet gemachtigd werd of de schending vormt van een substantiële vormvereiste. Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel alsook een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt het volgende:

“5.2.1. Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker een manifeste beoordelingsfout begaat, door mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.
5.2.2. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat een arrest van weigering werd gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van verzoekers asielprocedure. Evenwel werd geen rekening gehouden met de andere procedurele stappen in het administratief dossier van de verzoeker en zijn echtgenote mevrouw (L.A.). Inderdaad, er kan waargenomen worden dat het administratief cassatieberoep op datum van 25/02/2011 toelaatbaar werd verklaard door de Raad van State middels beschikking met nr. 6.583. Dit impliceert dat het administratief cassatieberoep nog kan leiden tot de verbreking van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de asielprocedure. Er kan eveneens waargenomen worden dat er nog een hangend annulatieberoep is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van ongegrondheid in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet. De verzoeker kan opmerken dat zijn echtgenote ernstige redenen heeft om niet akkoord te gaan met de weigeringsbeslissing in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet. Bi. De Dienst Vreemdelingenzaken stelde immers dat de echtgenote van de verzoeker als universitair een beroepsactiviteit kan uitoefenen Nergens evenwel heeft de arts-adviseur een arbeidsongeschiktheid weerhouden in zijn advies. De motivering in de beslissing van ongegrondheid in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet tart dan ook alle verbeelding en kan moeilijk de toetsing met het redelijkheidsbeginsel doorstaan. Immers, er kan waargenomen worden dat de arts-adviseur zich niet over de arbeids(on)geschiktheid van verzoekers echtgenote heeft uitgesproken. Trouwens, in alle redelijkheid kon moeilijk worden besloten door de Dienst Vreemdelingenzaken dat de echtgenote van de verzoeker wel arbeidsgeschikt is. Inderdaad, in zijn advies stelde de adviserende arts vast dat de echtgenote van de verzoeker ondermeer lijdt aan depressie, blindheid aan het rechteroog en een verminderde visus aan

het linkeroog. De Dienst Vreemdelingenzaken kon dan ook moeilijk stellen dat de echtgenote van de verzoeker arbeidsgeschikt is aangezien dit regelrecht ingaat tegen de vaststelling van blindheid aan het rechteroog en verminderd zicht van het linkeroog. B.2. Het is eveneens duidelijk dat de beslissing niet gebaseerd is op een correcte feitenvinding. De Dienst Vreemdelingenzaken stelde immers in de beslissing van ongegrondheid in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet dat "aangezien de eerste aandoening van betrokkene in deze lijst van gratis zorgen is opgenomen, zowel alle medicatie als de nodige behandeling / opvolging door een arts m. b. t. deze aandoening volledig kostenloos is." Het is de verzoeker een raadsel over welke 'eerste aandoening' de Dienst Vreemdelingenzaken het in de beslissing van ongegrondheid had. Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken stelde nergens welke eerste aandoening op de lijst van gratis zorgen vermeld staat. De verzoeker en zijn echtgenote kunnen derhalve niet aan de hand van deze motivering de correctheid van de feitenvinding beoordelen. r Bovendien lijdt de echtgenote van de verzoeker aan verschillende aandoeningen (depressie, blindheid, middellandse zeekoorts, ...). De Dienst Vreemdelingenzaken faalde dan ook aan te tonen dat de echtgenote van de verzoeker wel gratis zorgen zou kunnen verkrijgen. Verder stelde de adviserende geneesheer dat zijn advies enkel de beschikbaarheid van de medische behandeling in de medischtechnische zin beoordeelde. De evaluatie van de toegankelijkheid is derhalve buiten de context van zijn advies. Met andere woorden, ook het advies van de adviserende geneesheer kan de bestreden beslissing niet schragen waar die stelde dat de aandoeningen van verzoekers echtgenote gratis te behandelen zijn. De vrouw van de verzoeker lijdt aan verschillende aandoeningen die zowel fysisch als psychisch van aard zijn. Voor wat de psychische aandoening (depressie) betreft legde de Dienst Vreemdelingenzaken niet het bewijs voor dat deze aandoening daadwerkelijk gratis behandelbaar is. Integendeel, de echtgenote van de verzoeker heeft dienend verwezen naar een arrest van vernietiging uitgesproken in een annulatieprocedure met betrekking tot een weigeringsbeslissing van ongegrondheid in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet dd. 04/10/2010. Dit vernietigingsarrest werd gewezen op datum van 07/03/2011, in de zaak met nr. RvV 62.674 (zie arrestnr. 57.391). Meer bepaald, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat uit het administratief dossier niet kon worden afgeleid dat de gespecialiseerde zorgen gratis zouden zijn in weerwil met de inhoud van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen komt in het arrest derhalve tot het besluit dat het administratief dossier niet de beslissing ondersteunt die stelt dat de zorgen voor de aandoeningen waaraan die betrokken rechtzoekende lijdt, gratis zouden zijn. Om die reden heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van ongegrondheid dd. 04/10/2010 vernietigd. Ook in het administratief dossier van verzoekers vrouw legt de Dienst Vreemdelingenzaken nergens het bewijs voor dat de verschillende zorgen gratis ter beschikking zouden zijn. Verder wenst de verzoeker op te merken dat op geen enkel ogenblik rekening gehouden werd met de eigenheid van de middellandse zeekoorts, meer bepaald is deze ziekte klimaatgebonden. Dit impliceert dat een persoon die aan de middellandse zeekoorts lijdt, meer last heeft in het eigen klimaat dan in dat van België. Hiermee werd eveneens geen enkele rekening gehouden. 5.2.3. Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, 1. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). "Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPOEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179). "Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wan neer de daar het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 — 56). Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat en indruist tegen de gegevens beschikbaar in het administratief dossier. - Allereerst, is er nog een hangende procedure bij de Raad van State zodat het nog steeds mogelijk is dat de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de asielpcedure zou worden verbroken. - Ten tweede, is er eveneens een ernstige mogelijkheid dat de beslissing van ongegrondheid in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet wordt vernietigd. 5.2.4. De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden."

3.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoeker "(...) in het Rijk (verblijft) zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum."

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekers betoog in essentie gericht is tegen de beslissing van 30 maart 2011 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing maakt evenwel het voorwerp uit van een beroep dat bij de Raad is gekend onder het rolnummer 70 710. Huidig beroep heeft evenwel enkel als voorwerp de beslissing van 10 augustus 2011 waarbij aan verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, zodat verzoekers betoog inzake de ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in casu niet dienstig is.

In zoverre verzoeker de mening is toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied mag afgeleverd worden gelet op het feit dat hij beroep heeft ingesteld tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, dient gesteld dat noch het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, noch het feit dat er een beslissing tot ongegrondheid werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waartegen beroep werd ingesteld, op zich de overheid verhindert een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de voorwaarden daartoe vervuld zijn.

Bovendien blijkt uit de gegevens ter beschikking van de Raad dat het beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, bij arrest nr. 69 312 van 27 oktober 2011 verworpen werd zodat het betoog van verzoeker dienaangaande hoe dan ook niet meer actueel is.

In zoverre verzoeker de mening is toegedaan dat hem evenmin het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten mocht afgeleverd worden omdat een cassatieberoep hangende is tegen het arrest van de Raad waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, wijst de Raad er op dat het indienen van een dergelijk cassatieberoep, zelfs wanneer dit toelaatbaar wordt verklaard, op zich niet verhindert dat aan de betrokken vreemdeling(en) op grond van voormeld artikel 75 §2 van het Vreemdelingenbesluit bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk cassatieberoep kent immers geen opschortende werking. Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 januari 2011 moet dan ook rechtsgeldig en uitvoerbaar worden geacht, tenzij en totdat de Raad van State er op het cassatieberoep anders zou over beslissen. Aangezien het arrest nr. 54 182 van 10 januari 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog steeds geldig aanwezig is in het rechtsverkeer, vermocht de gemachtigde wel degelijk te beslissen dat verzoeker bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten, onder het model van de bijlage 13 quinques.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker nalaat concreet verweer te voeren tegen de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze de bestreden beslissing heeft genomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het

redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu, gelet op voorgaande, niet het geval is. De verzoekende partij maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER